
ΠΡΟΤΥΠΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ
ΣΧΟΛΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΦΥΓΑΚΙ

Ελένη Γκόνου

ΘΕΑΤΡΙΚΟ

Λίγα λόγια για το έργο

Το «προσφυγάκι» είναι ένα μικρό θεατρικό έργο, που δημιουργήθηκε στα πλαίσια ενός προγράμματος για τα **Ανθρώπινα Δικαιώματα, τους Πρόσφυγες και την Ειρήνη** και υλοποιήθηκε στον **Όμιλο Ρητορικής, Θεατρικού Παιχνιδιού και Δημιουργικής Γραφής** του Πρότυπου Γυμνασίου της Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης. Με αφορμή ένα ομώνυμο άγαλμα του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου και ένα σχετικό λογοτεχνικό βιβλίο του Χρ. Μπουλώτη «Το άγαλμα που κρύωνε», που διαβάσαμε, εμπνευστήκαμε και θελήσαμε να προβάλουμε το διαχρονικό θέμα του **παιδιού – πρόσφυγα**, καθώς και των συνεπειών του πολέμου.

Η υπόθεση είναι απλή. Ένα αληθινό παιδί – πρόσφυγας, η Αϊσέ, από τη Συρία εισέρχεται κρυφά στο Μουσείο και μένει σε αυτό μια ολόκληρη νύχτα. Μια νύχτα μαγική, που θα συμβούν τα πιο απροσδόκητα πράγματα! Τα αγάλματα του Μουσείου, ως εκ θαύματος, ζωντανεύουν! Θεοί, ήρωες και θνητοί γίνονται μια παρέα που γνωρίζονται με την Αϊσέ, συζητούν για διάφορα θέματα, παίζουν και στο τέλος δημιουργούν ένα τραγούδι, με σκοπό να συγκινήσουν και να διαδώσουν το μήνυμα της αγάπης, της αλληλεγγύης και της ειρήνης στον κόσμο!

Σενάριο – σκηνοθεσία: Ελ. Γκόνου

Το θεατρικό αυτό έργο παρουσιάστηκε σε Μαθητική Εκδήλωση για τα Ανθρώπινα δικαιώματα και την Ειρήνη στο Δημαρχείο Π. Φαλήρου στις 12 Μαΐου 2016, σε συνεργασία με τον μουσικό του σχολείου κ. Απ. Καλαντζή και την καθηγήτρια Καλλιτεχνικών κ. Χρ. Παπαδάκη, με τη συνεργασία και συμμετοχή της Ρητορικής Ομάδας Εκπαιδευτικών, της Ένωσης για την Προώθηση της Ρητορικής στην Εκπαίδευση και του Πρότυπου Λύκειου της Ευαγγελικής Σχολής.

Φωτογραφίες από την εκδήλωση μπορείτε να δείτε στην διεύθυνση:

<https://www.flickr.com/photos/131838033@N07/shares/xWT430>

και βίντεο στη διεύθυνση: https://www.youtube.com/playlist?list=PLXInI9VE_guV-ryhkpYFIMkmC3uDp9Evz

Η υπεύθυνη καθηγήτρια του Ομίλου

Ελένη Γκόνου

ΔΙΑΝΟΜΗ ΡΟΛΩΝ

Αφηγητής

«Προσφυγάκι» (άγαλμα)

Αϊσέ (παιδί – πρόσφυγας από τη Συρία)

Κοριτσάκι με περιστέρι (άγαλμα)

Αγοράκι με πάπια (άγαλμα)

Οδυσσέας (άγαλμα)

Γαλάτης πολεμιστής (άγαλμα)

Ποσειδώνας (άγαλμα)

Ηρακλής (ανάγλυφο)

Θέμιδα (άγαλμα)

Προσφυγάκι

Αίθουσα γλυπτών της ελληνιστικής εποχής (Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Αγόρι με πάπια

Κορίτσι με περιστέρι

Θέμιδα

Οδυσσέας

Γαλάτης πολεμιστής

Ηρακλής

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ώρα 20.00 μ.μ. Οι πόρτες του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου κλείνουν, αφού βγει και ο τελευταίος επισκέπτης. Τα φώτα σβήνουν. Οι φύλακες κλειδώνουν και αποχωρούν.

Οι ώρες κυλούν... Το ρολόι χτυπά ... τικ, τακ, τικ ... (ακούγεται ο ήχος από τη4)

Α΄ ΣΚΗΝΗ

Στις αίθουσες με τα γλυπτά της ελληνιστικής εποχής

Ώρα 24.00. Ξαφνικά κάποιες σκιές αρχίζουν να κουνιούνται. Είναι τα αγάλματα, που ζωντανεύουν...

Προσφυγάκι: Ε, κοριτσάκι ...

Κοριτσάκι: Μου μίλησες προσφυγάκι;

Π.: Ναι, έλα να παίξουμε!

Κ.: Ένα λεπτό, να βάλω στο περιστέρι μου να φάει λίγα ψίχουλα ψωμάκι.

Π.: Ψίχουλα; Πού βρέθηκαν εδώ μέσα;

Κ.: Τα μάζεψα από το πάτωμα. Έπεσαν από το κουλούρι ενός παιδιού, που είδα κάποια στιγμή να περνάει από μπροστά μου.

Π. (με απορία): Τι; Πώς έγινε αυτό; Παιδί τέτοια ώρα μέσα στο μουσείο; Δεν μπορεί!

Κ.: Ναι, σου λέω, το είδα με τα μάτια μου.

Π.: Απίστευτο! Και πώς ήταν;

Κ.: Μικρό σαν κι εμάς, περίπου, αλλά φαινόταν αρκετά ταλαιπωρημένο.

Π.: Τι λες!

Κ.: Ναι και στάθηκε λίγα λεπτά μπροστά μου κοιτώντας με τα μεγάλα καστανά μάτια του πολύ προσεκτικά.

Π.: Εμένα με πρόσεξε;

Κ.: Εσένα όλοι σε προσέχουν. Είσαι πολύ ξεχωριστός!

Π.: Ω! σ' ευχαριστώ για το κοπλιμέντο! Ανυπομονώ να δω κι εγώ αυτό το παιδί. Λες να περάσει πάλι από εδώ;

Κ.: Σσσσςςς! Ακούω κάτι βήματα....

(Ταπ, ταπ, ταπ.....)

Π.: Γρήγορα όλοι στις θέσεις μας!

Β' ΣΚΗΝΗ

(Τα αγάλματα μόλις το ακούν ξαναμαρμαρώνουν. Η μικρή εισέρχεται στην αίθουσα με τα ελληνιστικά γλυπτά. Στέκεται μπροστά από τον «Ποσειδώνα της Μήλου» και κοιτά με θαυμασμό!)

Αϊσέ: Αυτή είναι τέχνη! Τι όμορφος και ρωμαλέος που δείχνει αυτός ο άντρας! Σίγουρα θα πρόκειται για θεό!

(Σκύβει και διαβάζει την λεζάντα μπροστά από το άγαλμα)

Μαρμάρινο άγαλμα του Ποσειδώνα, από τη Μήλο, γύρω στα 100 π.Χ.

-Πόσα ναυάγια θα προκάλεσε ο φοβερός θεός της θάλασσας με την τρίαίνά του! Αν θυμηθώ την Οδύσσεια, πολλά μα την αλήθεια! Αλλά και σήμερα δεν είναι λίγοι αυτοί που καταλήγουν στο υδάτινο βασίλειό του, στην προσπάθειά τους να γλιτώσουν από τις φλόγες του πολέμου! Τι ειρωνεία!

(Αφού κάνει μια βόλτα γύρω από τα διάφορα αγάλματα, στέκεται μπροστά στο προσφυγάκι)

Α.: Αχ, γιατί να μην είσαστε ζωντανά να παίζαμε λιγάκι! Πολύ θα ήθελα λίγη παρέα να μου φτιάξει κάπως το κέφι!

(Και λέγοντας αυτά γυρίζει την πλάτη στο προσφυγάκι και πάει να φύγει. Τότε τον αγγίζει στην πλάτη το προσφυγάκι που ξαναζωντάνεψε λέγοντάς του:)

Π.: Δεν είσαι μόνη σου. Είμαστε όλοι κοντά σου έτοιμοι να εκπληρώσουμε την επιθυμία σου!

Α.: Δεν .... Δεν....το πιστεύω.....! Εσύ.... δεν είσαι άγαλμα;

Π.: Και ναι και όχι.

Α.: Τι εννοείς; Θα με τρελάνεις!

Π.: Είναι ανάλογα με ποια μάτια με βλέπουν οι άνθρωποι.

Α.: Τι εννοείς;

Π.: Για το «είναι» και το «φαίνεσθαι» έχεις ακουστά;

Α.: Δεν έτυχε.

Π.: Είναι μεγάλο θέμα! Αλλά θα στο εξηγήσω, όσο μπορώ πιο απλά.

Υπάρχουν άνθρωποι που βλέπουν με τα μάτια της καρδιάς τους. Αυτοί έχουν κάποια φαντασία και με βλέπουν σαν αληθινό αγοράκι. Ενώ πάλι άλλοι που δεν έχουν καθόλου φαντασία με βλέπουν απλά σαν άγαλμα. Κατάλαβες;

Α.: Νομίζω!

Π.: Είσαι σαΐνι! Για πες μου όμως, πώς βρέθηκες εδώ μέσα χωρίς να σε αντιληφθούν;

A.: Να, τρύπωσα μαζί με ένα γκρουπ τουριστών το πρωί και πήγα αμέσως και κρύφτηκα πίσω από αυτή τη σκάλα, που οδηγεί στο υπόγειο του μουσείου και στη συνέχεια χώθηκα μέσα σε μια μικρή αποθήκη, που ξέχασε να κλειδώσει ο νυχτοφύλακας.

Π.: Ευτυχώς που δεν σε κλείδωσε μέσα. Θα έσκαγες!

A.: Ναι, τυχερή ήμουν, γιατί επιπλέον θα με έπιαναν.

Π.: Έτσι είναι. Και πώς σε λένε;

A.: Αϊσέ. Εσένα;

Π.: Εμένα με φωνάζουν «προσφυγάκι».

A.: Και γιατί έτσι;

Π.: Γιατί ο γλύπτης που με κατασκεύασε έζησε την ύστερη ελληνιστική εποχή, αλλά με βρήκε ένας έλληνας αρχαιολόγος, ο Κ. Κουρουνιώτης στο Γεροντικό της Μ. Ασίας το 1922 και την ίδια χρονιά ήρθα στην Ελλάδα μαζί με τους πρόσφυγες της Μικράς Ασίας.

A.: Επομένως έζησες τα γεγονότα εκείνης της θλιβερής εποχής.

Π.: Ναι, δυστυχώς. Και δεν θέλω να τα θυμάμαι!

A.: Ούτε εγώ θέλω να θυμάμαι τα δικά μου!

Π.: Έζησες τον πόλεμο;

A.: Ναι, όπως κι εσύ.

Π.: Καημένο παιδί. Δεν ξέρεις πόσο λυπάμαι! Μακάρι να μπορούσα να σου ζεστάνω την καρδιά!

A.: Σε ευχαριστώ καλό μου Ελληνάκι! Το έχεις κάνει ήδη! Μακάρι να ήταν όλοι οι άνθρωποι σαν εσένα.

Π.: Νομίζω ότι δεν πρέπει να απελπίζεσαι! Πάντα μετά από την τρικυμία έρχεται η γαλήνη! Ένας κύκλος είναι η ανθρώπινη ζωή και η ιστορία. Και η ευτυχία ποτέ δεν μένει σε ένα μέρος, αλλά επισκέπτεται μια τον ένα και μια τον άλλο, το ίδιο και η δυστυχία, όπως έλεγε και ο Ηρόδοτος.

A.: Καλά τα λες. Εγώ θυμάμαι μια παραστατική εικόνα από την Ιλιάδα με τον Δία, που είχε, λέει, δύο πιθάρια, ένα με τα βάσανα κι ένα με τα καλά και μοίραζε από αυτά ανάμικτα σε όλους τους ανθρώπους!

Π.: Με εντυπωσίασες! Έχεις διαβάσει Όμηρο;

A.: Μπορεί να σου φανεί απίστευτο, αλλά ναι. Ο πατέρας μου ταξίδευε πολύ με τη δουλειά του και σε ένα από τα ταξίδια του στην Ελλάδα μου έφερε μία απλουστευμένη έκδοση των Ομηρικών επών σε αγγλική μετάφραση κι έτσι τα διάβασα.

Π.: Τυχερή είσαι που ξέρεις να διαβάζεις και μάλιστα σε μια ξένη γλώσσα!

A.: Γιατί εσύ δεν ξέρεις;

Π.: Εγώ, ξέρεις, πριν να με κάνουν άγαλμα, ήμουνα ένα παιδί σαν εσένα και ζούσα τον 1^ο αιώνα π.Χ. σε ένα πανέμορφο μέρος της Μ. Ασίας, όπου χαιρόμουν την ελευθερία μου κοντά στη φύση.

Α.: Κι εγώ το ίδιο. Περνούσα πολύ ξένοιαστα και όμορφα στον τόπο μου, πριν ξεσπάσει η λαίλαπα του πολέμου. Έπαιζα στις αλάνες της γειτονιάς μου με τους φίλους μου, πήγαινα σχολείο...

Π.: Εγώ δεν πήγα ποτέ σχολείο. Βοηθούσα τον πατέρα μου στις αγροτικές δουλειές και έβοσκα τα ζώα μας. Βλέπεις; Έχω μαζί μου αχώριστο σύντροφο και το σκυλάκι μου.

Σκυλάκι: Γαβ... γαβ...

Π.: Σσσσςσςσς Αστραπή..... Μην φωνάζεις!

Α.: Μιας και σε συμπάθησα, για πες μου, το έχετε συνήθεια να ζωντανεύετε εσείς εδώ κάθε βράδυ;

Π.: Ναι, το βρήκες. Έλα να σου συστήσω και τους υπόλοιπους της παρέας μας.

Α.: Μετά χαράς. Θα σου το ζητούσα άλλωστε.

Π. (προς τα άλλα αγάλματα): Ε, παιδιά, λήξη συναγερμού! Μπορείτε να κουνηθείτε!

Γ' ΣΚΗΝΗ

(Τα αγάλματα ξαναζωντανεύουν)

Πρώτο πλησιάζει το κοριτσάκι με το περιστέρι.

Α.: Πάω στοίχημα πως αυτή είναι η Ειρήνη!

Π.: Έχεις δίκιο! Της ταιριάζει απόλυτα το όνομα Ειρήνη, αφού κρατάει στα χέρια της και το μικρό αυτό περιστέρι! Έτσι την φωνάζουν πολλοί εδώ μέσα. Είναι όμως απλά ένα κοριτσάκι, που αφιερώθηκε στο ναό της θεάς Ειλείθυιας κοντά στις όχθες του ποταμού Ιλισού.

Α.: Όπως και να 'χει, χαίρομαι πολύ κοριτσάκι!

Κορ.: Κι εγώ. Χάρη σε εσένα τάισα και το περιστέρι μου με τα ψίχουλα που σου έπεσαν!

Α.: Δική μου η χαρά!

Π. (προς το αγόρι με την πάπια): Και από εδώ ο φίλος μου, ο Ιάσοντας.

Α.: Τι βλέπω; Κρατάει μια πάπια!

Ιασ.: Ναι, είναι το αγαπημένο μου ζωάκι. Ήταν άγρια και την εξημέρωσα κι από τότε γίναμε αχώριστοι φίλοι.

A.: Πόσο όμορφο είναι να έχεις ένα ζώο για συντροφιά! Δεν νιώθεις ποτέ μοναξιά.

Ιάσ.: Έτσι είναι!

Π.: Ελάτε παιδιά, είναι ώρα να παρουσιάσουμε στην Αϊσέ τους μεγάλους μας ήρωες. (προς την Αϊσέ)

- Αϊσέ, βλέπεις αυτόν εκεί πέρα, που κάθεται κάτω από ένα δέντρο στη γωνία;

A.: Ναι, κάποιον μου θυμίζει...

Π.: Για δες τον καλύτερα! Είναι ένας από τους πιο επιφανείς ήρωες, πραγματικός ημίθεος!

A.: Μμμμμ! Τον είδα. Κάθεται πάνω σε ένα δέρμα ζώου, που πέφτει λίγο πάνω στο πόδι του και μοιάζει με λεοντή! Μην μου πεις ότι είναι ο Ηρακλής!

Π.: Πέτυχες διάνα! Έχεις καλή γνώση της ελληνικής μυθολογίας, βλέπω!

A.: Είναι από τα πρώτα και αγαπημένα μου αναγνώσματα!

Π.: Θα έλεγα να μην τον ενοχλήσουμε, γιατί αυτή την ώρα ξεκουράζεται. Ξέρεις υποφέρει από κατάθλιψη!

A.: Από κατάθλιψη; Γιατί; Αυτός ο υπερήρωας, που ακολούθησε τον δρόμο της Αρετής και έκανε τόσο σπουδαίους άθλους;

Π.: Ναι, και όμως! Μου εξομολογήθηκε μια φορά ότι ποτέ δεν ξεπέρασε την πικρία του από τη συμπεριφορά των θεών απέναντί του.

A.: Δηλαδή, τι θες να πεις;

Π.: Τι τέλος ήταν αυτό που του επιφύλαξε η μοίρα του! Τρελάθηκε από τους φρικτούς πόνους, φορώντας το δηλητηριασμένο πουκάμισο του Νέσσου, που του έδωσε άθελά της η ίδια του η γυναίκα και τελικά αυτοπυρπολήθηκε.

A.: Πω, πω! Πραγματικά πολύ άδοξο και φρικτό τέλος για έναν τόσο γενναίο άντρα. Μεγάλη αδικία!

Π.: Και μόνον αφού πέθανε, τον αποθέωσαν! Αλλά τι τα θες; **Υπάρχει σημαντικότερη αξία από τη ζωή του ανθρώπου;**

A.: Όχι βέβαια. Καμία! Είναι γεγονός!

Δ' ΣΚΗΝΗ

(Εμφάνιση του Οδυσσέα)

Κορ.: Παιδιά, παιδιά, έρχεται κάποιος!

Π.: Είναι ο Οδυσσέας!

A.: Ο Οδυσσέας; Τι μου λες;

(Ο Οδυσσέας έχει ήδη φτάσει κοντά στα παιδιά)

Οδ.: Γεια σου προσφυγάκι! Γεια σου κοριτσάκι! Βλέπω έχετε παρέα. Ποιο είναι το νέο πρόσωπο;

Π.: Χαίρε θεϊκέ Οδυσσέα. Να σας συστήσω! Από 'δω η Αϊσέ.

(στρέφεται προς την Αϊσέ): Αϊσέ ο Οδυσσέας!

Α.: Ο φημισμένος ήρωας των ομηρικών επών;

Οδ.: Εγώ αυτοπροσώπως!

Α.: Απίστευτη τύχη να σε βλέπω ολοζώντανο! Έχω ακούσει πολλά για τα περίφημα κατορθώματά σου! Ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα δεν θα το έλπιζα να σε συναντήσω!

Π.: Αυτή η νύχτα είναι γεμάτη θαύματα!

Οδ.: Και πού να γνωρίσεις και τους άλλους! Έχουμε από θνητούς μέχρι θεούς εδώ μέσα.

Α.: Συγγνώμη, αλλά πώς βρέθηκες κι εσύ εδώ Οδυσσέα;

Οδ.: Εγώ παιδάκι μου, ως γνωστόν, είμαι πολυταξιδεμένος. Και πού δεν πήγα! Μέχρι στον Άδη με έβαλε ο ποιητής να κατέβω! Και αφού έκανα τόσα ταξίδια κατέληξα στο τέλος ....

Α.: Στην Ιθάκη, στον τόπο σου! Έτσι δεν είναι;

Οδ.: Μπράβο! Καλά την ξέρεις την υπόθεση. Με τιμά πολύ το γεγονός να γνωρίζουν οι άνθρωποι τα κατορθώματά μου τόσους αιώνες μετά από την εποχή μου. Τι σου είναι η ποίηση! Θεϊκή η τέχνη του Ομήρου!

Α.: Έτσι είναι. Και όπως μας διηγείται ο ποιητής στην Οδύσσεια με το στόμα του μάντη Τειρεσία, δεν σταμάτησες τα ταξίδια και μετά την επιστροφή σου στην Ιθάκη. Έφυγες ξανά. Μόνο που τις περιπέτειές σου από εκεί και ύστερα τις μαθαίνουμε από άλλες πηγές.

Οδ.: Ναι. Έτσι είναι. Το ταξίδι ήταν εμένα η μοίρα μου! Δοκιμάστηκα πολύ στα ξένα μέρη, υπέφερα από νοσταλγία, αγωνίστηκα, επέστρεψα. Αλλά είμαι ναυτικός, δεν μπορώ να μείνω για πολύ σε ένα λιμάνι.

Α.: Κι εγώ αναγκάστηκα να ταξιδέψω, για να επιβιώσω!

Οδ.: Και τι σε έσπρωξε στη φυγή;

Α.: Ο πόλεμος!

Οδ.: Παλιά μου τέχνη κόσκινο!

Π.: Διαχρονικό κακό!

Οδ.: Ναι, τόσο παλιό όσο και η αρχή της ζωής!

Α.: Δυστυχώς! Μόνο που στην εποχή μας οι πόλεμοι διαφέρουν πολύ από τους πολέμους της δικής σου εποχής Οδυσσέα!

Οδ.: Ω, ναι! Οι πόλεμοι στην εποχή μου ήταν ηρωικοί! Εκεί αναδεικνυόταν η πραγματική ανδρεία, η ύψιστη αρετή για τον άνδρα!

Α.: Όμως τώρα, είναι τελείως διαφορετικά. Κανένα ηρωικό ιδανικό δεν υπάρχει. Μόνο πολεμικές μηχανές και αόρατα όπλα, που σκορπίζουν εν ψυχρώ το θάνατο σε ό,τι ζωντανό βρεθεί μπροστά τους, άνδρες, γυναίκες, παιδιά...

Οδ.: Πολύ λυπηρό, στ' αλήθεια!

Π.: Και εγώ που έζησα τον πόλεμο σε δύο εποχές, και στα αρχαία χρόνια, όταν ζούσα, και το 1922, που ήρθα ξανά στο φως ως άγαλμα, ένα έχω να πω, ότι ο πόλεμος είναι το μεγαλύτερο κακό που έστειλαν οι θεοί στον κόσμο!

Οδ.: Ζωντανό παράδειγμα των συνεπειών του εκείνος ο Γαλάτης πολεμιστής, που είναι γονατισμένος στο πάτωμα, εξαιτίας του πληγωμένου του γόνατου. Στο πρόσωπό του η σμίλη του αρχαίου γλύπτη αιχμαλώτισε και αποτύπωσε την έκφραση του πόνου τη στιγμή που λαβώθηκε!

Α.: Πολύ οδυνηρό!

Π.: Θες να πάμε κοντά του να σου τον συστήσω;

Α.: Πάμε. Νομίζω θα την έχει ανάγκη λίγη παρέα στην κατάστασή του.

Π.: Ήταν πολύ γενναίος. Πήρε να φανταστείς μέρος σε δύο γαλατικούς πολέμους εναντίον των Ρωμαίων τον 1^ο αιώνα π.Χ. και υπήρξε πρότυπο ηρωισμού και αγωνιστικότητας.

Α.: Ανυπομονώ να τον γνωρίσω!

Οδ.: Θα σου θυμίσει ομηρικό ήρωα. Να φανταστείς χρόνια πολέμουσε και δεν είχε χτυπηθεί ποτέ από αντίπαλο. Μόνο στην τελευταία μάχη είχε την ατυχία να πληγωθεί στο πόδι. Και δεν στενοχωρήθηκε τόσο για το τραύμα του όσο για το γεγονός ότι δεν θα μπορούσε να συμμετάσχει άλλο στον πόλεμο μαζί με τους συναγωνιστές του.

Ε΄ ΣΚΗΝΗ

(Αφού έφτασαν κοντά στον Γαλάτη)

Οδ.: Γεια σου Ηρωίξ! Πώς είσαι; Βελτιώθηκε η πληγή σου;

Ηρωίξ: Γεια σου μεγάλη Οδυσσέα. Δε βαριέσαι! Με μια πληγή θα ασχολούμαστε τώρα; Δεν είμαστε και από γυαλί να σπάσουμε. Αντέχει πολλά αυτό το σώμα! Αλλά ποια είναι η νεαρή που σε ακολουθεί;

Οδ.: Είναι η Αϊσέ, μία προσφυγοπούλα από τη Συρία.

Ηρωίξ: Από τη Συρία ε; Κι εκεί πόλεμος; Όπου σταθείς κι όπου βρεθείς, πόλεμος γίνεται! Πότε πια η ανθρωπότητα θα αλλάξει τακτική;

Α.: Πολύ φοβάμαι πως ποτέ! Είναι νόμος της φύσης και της ζωής από τους πολύ ισχυρούς!

Ηρωίς: Δεν έχεις άδικο. Και να πεις ότι κερδίζουν κάτι σημαντικό οι άνθρωποι από τους πολέμους! Πιο πολλές οι ζημιές από τα κέρδη! Νικητές και ηττημένοι το ίδιο πράγμα! Κι ενώ προς στιγμή το καταλαβαίνουν, μετά από λίγο τούς θολώνει η Άτη το μυαλό, το ξεχνάνε και κάνουν ξανά και ξανά το ίδιο λάθος...

Α.: Κι έτσι η ιστορία επαναλαμβάνεται...

Π.: Πολύ σωστά τα λέτε εσείς οι δύο. Για σωπάστε όμως τώρα, γιατί έρχεται κατά 'δω μία θεά!

(Εκείνη τη στιγμή ακούγεται ένα ελαφρύ περπάτημα και μια γυναικεία μορφή τους πλησιάζει)

ΣΤ' ΣΚΗΝΗ

Οδ.: Η αυτής μεγαλειότης, η θεά Θέμιδα!

Α.: Η θεά της Δικαιοσύνης;

Πρ.: Αυτή ακριβώς!

Θέμις: Χαιρετώ την ομήγυρη!

Οδ.: Τα σέβη μας μεγάλη θεά!

(κάνουν όλοι μια βαθιά υπόκλιση)

Πρ.: Μεγάλη η χάρη σου Θεά!

Θέμις: Ποιο είναι το κοριτσάκι;

Πρ.: Ένα παιδί από τη Συρία, πρόσφυγας όπως κι εγώ!

Θέμις *(απευθυνόμενη στην Αϊσέ)*: Και η οικογένειά σου;

Α.: Δεν έχω πια. Τους έχασα όλους σε μια βομβιστική επίθεση στην πόλη που έμενα στη Συρία. Κι από θαύμα είμαι κι εγώ ζωντανή!

Το σπίτι μας έγινε στάχτη και τα δύο μικρότερα αδέρφια μου αγνοούνται.

Θέμις: Δεν είναι δίκαιο! Ε, όχι! Φτάνει πια με τα παιχνίδια του Άρη! Είναι καιρός πια να μπει ένα τέρμα! Έχω μια ιδέα!

Κοριτσάκι: Τι ιδέα;

Θέμις: Πρέπει να στείλουμε ένα ηχηρό μήνυμα, που θα σταματήσει πια τους ισχυρούς της γης να σκοτώνουν τα πιο ανεκτίμητα αγαθά, όπως είναι η ζωή, η αγάπη, η δικαιοσύνη και η ειρήνη!

Π.: Και ποιο είναι αυτό το ηχηρό μήνυμα, Θέμιδα;

Θέμις: Προτείνω να φτιάξουμε ένα τραγούδι!

Οδ.: Ένα τραγούδι;

Θέμις: Ναι, ένα τραγούδι, που να μιλάει για τα παιδιά που χάνονται στους πολέμους και να το στείλουμε σε κάποιους πραγματικούς ανθρώπους, που αγωνίζονται στο πλευρό των αμέτρητων προσφύγων, που παίρνουν καθημερινά το δρόμο της φυγής! Αυτοί μπορούν να το διαδώσουν και έτσι να πετύχει ο στόχος μας!

Π.: Και ποιοι είναι αυτοί οι σύγχρονοι ήρωες;

Θέμις: Άνθρωποι, που έθεσαν τον εαυτό τους εθελοντικά και χωρίς καμία υλική αμοιβή στην υπηρεσία του ανθρώπου! Και ευτυχώς δεν είναι λίγοι αυτοί! Από τους πιο απλούς που τρέχουν να προσφέρουν ένα πιάτο φαΐ που μαγείρεψαν μόνοι τους, μέχρι τις μεγάλες ανθρωπιστικές οργανώσεις, που έχουν εξαπολύσει κυριολεκτικά μαραθώνιο στήριξης και αλληλεγγύης προς τα θύματα του πολέμου!

Κορ.: Και πες ότι το συνθέτουμε αυτό το τραγούδι, πώς θα το στείλουμε σε αυτούς που λες;

Θέμις: Θεά είμαι έχω τον τρόπο μου. Θα το στείλουμε με το περιστέρι σου, Ειρήνη! Θα του δώσω εγώ θεϊκή δύναμη να πάει ως τα πέρατα του κόσμου το μουσικό μας μήνυμα! Να το ακούσουν και οι ισχυροί της γης, μήπως και κάποιοι καταλάβουν!

Κορ.: Είμαι πολύ χαρούμενη! Ας αρχίσουμε λοιπόν! Δεν υπάρχει καλύτερο μέσο, για να μιλήσεις στην καρδιά του ανθρώπου από τη μουσική!

(Κι έτσι όλοι μαζί συνθέτουν το τραγούδι «Οι αισθήσεις»).

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Τελείωσαν λίγα λεπτά πριν να ανατείλει ο ήλιος.

Θέμις: Άντε τώρα περιστέρι μου, με τη δύναμη που σου δίνω να μεταφέρεις το τραγούδι στον κόσμο!

Και το περιστέρι με ένα ελαφρό τίναγμα βρέθηκε στο ανοικτό παράθυρο και πέταξε στον καταγάλανο ουρανό γεμίζοντας τον αιθέρα με ήχους και εικόνες!

(Ακούγεται το τραγούδι «Αισθήσεις»)

Όλοι είχαν πάρει πάλι τις θέσεις τους σαν αγάλματα! Ξημέρωσε η καινούρια μέρα!

Β΄ ΠΡΑΞΗ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Η Αϊσέ άνοιξε τα μεγάλα καστανά μάτια της, τεντώθηκε και κοίταξε γύρω της. Είχε κοιμηθεί στο φωταγωγό ενός παλιού εγκαταλελειμμένου κτιρίου στην οδό Ελπίδας, αρ.5.

Αϊσέ.: Αχ! Όνειρο ήταν! Όνειρο! Πόσο θα ήθελα να ήταν έστω και κάτι από αυτά αλήθεια!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Τότε ψηλά στον ουρανό εμφανίζεται ένα λευκό περιστέρι που πετούσε διαγράφοντας κύκλους, λες και χόρευε στους ρυθμούς ενός τραγουδιού, που ο ήχος του σκορπιζόταν στο στερέωμα!

(Το περιστέρι χαμηλώνει και πλησιάζει την Αϊσέ)

Αϊσέ (πιάνοντάς το στα χέρια της): Αχ! Δεν το πιστεύω! Το περιστέρι.... Το περιστέρι της Ειρήνης.... Δεν είναι όνειρο! Περιστεράκι μου είσαι αληθινό! Η ευχή μου εκπληρώθηκε!

(Και αφήνοντας το περιστέρι να πετάξει μέσα από τα χέρια της)

–Πέτα καλό μου περιστέρι μακριά ως την πατρίδα μου, τη Συρία, και φέρε της το δώρο της Ειρήνης! Σαν κι αυτό δεν υπάρχει πολυτιμότερο στον κόσμο!

.....

(Σκηνοθετική οδηγία: Για περιστέρι φτιάξτε μία σαΐτα! Είναι πολύ αποτελεσματικό!)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ «ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ»

Το τραγούδι «ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ» αποτελεί ένα ξεχωριστό προϊόν μαθητικής συνεργασίας με την ανάμιξη διαφορετικών τεχνών.

Ο μαθητής Νίκος Χατζής του Ομίλου Ρητορικής του Π.Γ.Ε.Σ.Σ. έγραψε τους στίχους, εμπνεόμενος από το δράμα των παιδιών – προσφύγων, που χάνονται στο δρόμο της προσφυγιάς.

Ο μαθητής Μιχάλης Στυλιανίδης του 4^{ου} Γυμνασίου Π. Φαλήρου συνέθεσε τη μουσική, ηχογράφησε το τραγούδι και έκανε την επεξεργασία του ήχου.

Οι μαθήτριες Ειρήνη Παπαδοπούλου, Αγγελική Χαραλαμποπούλου και Θεοδώρα Φραγκάκη του Ομίλου Ρητορικής του Π.Γ.Ε.Σ.Σ. τραγούδησαν.

Και η μαθήτρια της Γ΄ τάξης του Π.Γ.Ε.Σ.Σ. Εύη Ζιάκα έκανε την οπτικοποίηση του τραγουδιού με βίντεο.

Το τραγούδι παρουσιάστηκε στο 3^ο Πανελλήνιο Φεστιβάλ Μαθητικού Ραδιοφώνου του European School Radio στις 18 Απριλίου 2016 στην Τεχνόπολη στο Γκάζι και βρίσκεται ανηρτημένο στο site <http://europeanschoolradio.eu/3fest/visual/> (Βίντεο συμμετεχόντων σχολείων). Δυστυχώς δεν προλάβουμε να το υποβάλουμε στο διαγωνισμό του European School Radio «Κάν' το να ακουστεί», που ήταν αφιερωμένος εφέτος στα Ανθρώπινα Δικαιώματα.

Επίσης παρουσιάστηκε στην ημερίδα «Ημέρες Νεολαίας», που διοργάνωσε η Ένωση για την Προώθηση της Ρητορικής στην Εκπαίδευση, σε συνεργασία με την Ρητορική Ομάδα Εκπαιδευτικών, το 1^ο ΓΕΛ Παπάγου και την υπεύθυνη των Πολιτιστικών Θεμάτων Β΄ Δ/σης Δ/θμιας Εκπ/σης κ. Μαρία Ειρήνη Κουρή.

Μπορείτε να το βρείτε δημοσιευμένο και στο blog της υπεύθυνης καθηγήτριας του Ομίλου Ρητορικής, Θεατρικού Παιχνιδιού και Δημιουργικής Γραφής <http://blogs.sch.gr/elegkonou/>

